

защото виждаха в равнината наредени, като войници на пост, купи слама, току що овжрхана. А златните зърна, отвеяни и чисти, пжлнят вече житниците. Селянинът не се разкайваше, че буйна пот е обливала челото му: той ще има цяла зима хляб на трапезата си, а за това и шурците пеят славословие за неговия благодатен труд.

И от високото, отдето се разнасяше песента на техния оркестър, моите шурци виждаха още и други хубави неща, които ги вдъхновяваха. Редейки своята песен върху клона, те едновременно стуй се наслаждаваха на хубавата гледка, що се откриваше пред тях, и разхождаха проникателния си поглед из лозята, наредени през полето, или по склоновете на рида. Те откриваха под още зелените лози гроздове, които зрееха и около които вече обикаляха пжрвите гости — косовите. И ще дадат обилен плод лозите и тази година, и ще има усилна работа за винари. Ето приближава вече гроздобера: листята на лозите из дворищата са станали вече злато-жълти от летното слънце, и около тях пчелите пиршествуват и извиват своите дивни хоръ. Радост се носи във въздуха. Би рекъл човек, че всички гроздове, които висят върху лозовите клони, и чиито зърна се наливат със сладък сок, от сега още отделят от себе нящо, което опиянява.

А моите шурци все пееха, защото лекият вец, що ги обляхваше, миришеше приятно. Из него се носеше мириса на окосено сено, което сжхнеше на полето и размиришваше цялата равнина. Те пееха, защото виждаха как орачите, отмаляли от пладнешния пек, отпо-

чиваха под едно дърво, а те им услаждаха сжня със своята песен. Моите шурци ще пеят по-унесено, когато отпочиналите орачи започнат отново да порят с плуга благодатните недра на майката земя.

Аз обичам моите трима артисти, които пеят, люлеени от лекия вец в тяхната люлка на върбата. Те славославят по своему природата, която ги вжодушевява. Но тяхната песен, от която лжха сладкото желание да се живее, сжджржа поука и за мене. Те ми нашепват, че животът е кжс, че е мъдро да му се радваме безгрижно, като с весел и жизнерадостен труд правим приятни неговите часове. Те пеят, че неизвестното „утре“ не струва колкото настоящето „днес“, изпълнено с радост. Ето за това, може би, тяхното невзрачно телце трепти и издава звукове, в които трепери тяхната малка душа. Те си припомват тригодишното подземно изгнание, през което те са се стремили през непроницаемата тма да постигнат светлината. Те знаят, че заедно с лятото което ги опиянява, ще се свърши и тяхния кжс живот. Те знаят още, че не след много и тяхните мржтви крилца ще изсжхнат в джнера на дървото, дето са пiali тжй щастливи. Те сякаш в песента си изричат мислта на поета:

„Да бжрзаме днес да се радваме на живота, Защото не знаем, дали ще бждем утре!“

И, каквото и да казва баснописецът, аз по-обичам моите безгрижни и скитници шурци, отколкото господарката мравка, която много смята и много мисли за утрешния ден, но не знае сладостите на чистата и безгрижна радост.

От френски: Н. Хр. Петлешков.

